

A vizet azt úgy kapjuk a természettől, mint szamár a fület. Csak a szamár nem fizet érte, mi meg igen. Szerbiában azonban sok helyen élnek szamarak. Ez azonban most engem kevésbé izgat.

Jobban érdekel, hogy mit kezdjen az ember, ha trutyi folyik a csapból víz helyett. Valójában ez is olyan dolog, amin idegeskedni lehet, változtatni nem. A környezetemből már többen, többször érdeklődtek, reklamáltak „illetékeseknél”. Azt a választ kapták, hogy ez van, a víz néha iható, néha nem, öregek a vezetékek, nincs pénz a kicserélésükre. Ez mind szép és jó, de... Csapvizet évek óta nem ittam Szerbiában, ezért is lepődtem meg az ízén külföldön. Még hasonlót sem éreztem itthon soha. Olyan jó „vízíze” volt.

(A kép a mai vízhelyzetet mutatja saját konyhámban. Engedtem egy kicsit a saját poharamba a saját csapomból folyó saját magam által fizetett vízből. Tragikus.)

Logikus, a neve is mondja, az ivóvíz ivásra, főzésre, élelmiszerkészítésre vagy egyéb háztartási célra szolgál. Nem tartalmaz olyan mennyiségben mikroorganizmust, parazitát, kémiai vagy fizikai anyagot, amely az emberi egészségre veszélyt jelenthet.

Azt gondolom, már többen kipróbálták, hogy valamiben hagynak vizet, majd pár nap múlva ráfigyelnek. A pohár besárgul, az alján valami lerakódik... A mai folyamatban el sem tudom képzelni, hogy mi lehet. Az Ebola víruson kívül van itt minden... Nem csak az emberi egészségre jelent veszélyt, hanem még a földönkívüliek is megvadulnának tőle.

Ebben a vízben, amiért még fizetek is – mert rendes állampolgár vagyok -, fogat mosni nem lehet, mosogatni sem, mosni főleg nem. Csak úgy folytattam percekig, hogy hátha átlátszó lesz. Ez több tíz liter után sem jött össze. Hirdetheti a tévé az ilyen-olyan vízlágyítókat, meg vízkímészedőket, erre semmi nem hat. Tiszta pénzkidobás. Állatokat itatni sem ajánlatos vele,

simán összeszednének mindenféle betegséget. Még a virágaim is lekonyulnának t?le. Csak úgy van a víz. Csak úgy fizetjük. Az ivóvizet meg vesszük a boltban.

A Földet nem apáinktól örököltük, hanem unokáinktól kaptuk kölcsön – mondta ezt egyesek szerint egy bölcs indián, mások szerint David Brower, a híres környezetvédelmi aktivista. A Földön egyre kevesebb víz van, lesz. Mit adunk vissza unokáinknak? Szerbiában állítólag 400 helyr?l fakad egészséges ivóvíz. Ezt palackozzák az erre szakosodott gyárak. Vagy ki tudja, mit. Különben van törvényünk is a vízr?l. Nem tudom, ki olvasta, de ajánlom figyelmükbe, izgalmas olvasmány. A víznek világnapja is van: március 22-én ünnepelehetjük, hogy nincs mit innunk.

Állítólag – a szerb kormány szerint – a környéken mi fizetünk a legkevesebbet a vízért. Ez nem maradhat így, mert a Világbank, meg a sokat emlegetett MMF azt mondja, hogy 1,35 euró a reális ár. Normáliséknál a normális vízért normális fizetések mellett biztosan fizethetnek ennyit. Mi azonban a színes, szagos, ízes vízért nem hiszem. Gondolom, err?l sem tartanak majd népszavazást, csak úgy bejelentik, hogy emelkedik az ára...

Ilyen-olyan konvenciók meg megegyezések szerint jogom van az egészséges ivóvízre. Meg még sok másra is, de ezeket a jogokat, akárkinek is kellene biztosítania, nem adja meg nekem. Kinek panaszkodjak? Szeretem Szerbiát. Szerbia nem szeret engem.

Egri Emma - egriemma.blogspot.rs

{module [160]}

Közzétette: Szerkesztő

2017. március 01. szerda, 22:58

{nomultithumb}